

Љиљана Ђуић

АУТОБИОГРАФИЈА

Родила сам се у долини Лима, Где влада мало чудна клима.

У малом планинском граду, Који гаји велику индустријску наду.

Отац ми је дошао из краја далеког. Он тамо данас нема никог.

Бабинка мајка, постала је кордунашка снајка.

Родитељи ми нису радници фабрички, Али живе и раде ударнички.

Идеја је у мојој лози, Да сви ннароди живе у слози.

Милицајац ми је био тата,

Да не би било локалног рата, И да не мрзи брат брата.

Мајка кроји, крпи, шије, никад беспослена није.

Живимо од сопственог рада, како некад тако сада.

Пре рата смо слуге имали, Нисмо им на плати закидали.

Давали смо дневницу већу, Радити за нас значило је срећу.

Ко дође да ради Ђуићима у Броћанац, Враћао је пун ранац.

У Бабине код другог деда, Свраћали су да се наједу меда.

И сад се сећају Ђуићке кочије, Какве у крају било није.

Из рата су изашли сами првоборци

Од непријатеља су им зато уништени дворци.

Ђуиће су усташе редом клале, њихове су идеје знале.

Мој отац дечак мио, три пута је у реду за клање био.

Устаћама си крив, зато што си Србин жив.

Извукао се иоз тог јада, некад се оствари нада.

Усташа се плаши, бежи кад се појаве наши.
Као што је добар дечак био тако је остао драг и мио.
Љубав не крије, он је даје, увек на нашу страну стаје.
Мајка је оштрија, некако груба, За љубав она је права труба.
Изгледа да јој јхе то у лози, Њени су се волели а нису били у слози.
Не зна да воли снажно, За њу то није тако важно.
Систуацију помно прати, ништа не заборавља све би да врати.
Она је реална жена – таква је природа њена.
Љубав потпуно не може да схвати а зна да пати.
Лепа је, женствена, згодна, није сањар већ помодна.
Тата леп, сувише нежан, као да јечовек снежан.
Мисле да ме добро знају, заблуде од рођења трају.
За мене као да су пали с неба, никад не знају шта ми и колико треба.
То пре важи за мајку моју, никад ми није показала безграничну љубав своју.
Не могу кривити родитеље своје што не остварујем задатке своје.
Да сам већу имала вољу, имала бих и судбину бољу.
У Београд сам дошла сама живим, сваки дан ми се чини сивим.
Ко је срећан, воли живљење у мени изазива велико дивљење
Не допуштам себи уживање, нисам за удруживање.
Желела сам да искрено љубим да разум губим,
У стање тако мени није доспети лако
Најјача сам кад сам сама, говорим себи, не знам да кажем нама.
(Ово је песма из неког давног времена)